

under Sygekasserne, og som altsaa kunde komme ind under de understøttede Sygekasser. Jeg tør ikke bestride det ærede Medlems Statistik, men jeg skal dog gøre opmærksom paa, at den Regeringskommission, som blev nedsat i 1885, kom til et andet Resultat, idet den opgjorde Antallet af de danske Borgere, der overhovedet kunde komme ind under Sygekasserne, til, hvis jeg ikke tager fejl, 445,000. Nu er det dog ganske umuligt, at dette Tal skulde være steget i Løbet af 6—7 Aar til det dobbelte, det kan jeg dog ikke tro. Det ærede Medlem har vist Betænkningen i sin Haand og vil kunne oplyse, om det Tal, jeg har nævnt, er rigtigt, jeg tror at, det er 445,000. Jeg kan ikke tro, at Stigningen er saa umaadelig, men i hvert Fald maa det ærede Medlem jo være klar over, at dette gælder ogsaa for hans Forslag og for Regeringens Forslag. Der er denne Mulighed for Stigningen af Sygekassemedlemmernes Antal, og derfor ogsaa for Stigningen af deres Medlemsbidrag, og jeg ser derfor ikke rettere, end at det ærede Medlems Statistik ikke betyder noget. Det ærede Medlem maa jo være klar over, at Resultatet vil være fælles for en hvilken som helst Ordning af Sygekasseinstitutionen, og at der stadig vil træves et større Bidrag. Men det skulde jo for øvrigt ikke alene være Lovens Resultat, men selve Lovens Formaal, det gælder om, saa hvorledes der fra den Side kan gøres Indvending mod Lovforslaget, saaledes som det foreligger i den af os foreslaaede Form, forstaar jeg ikke. I Henhold til denne Betragtning maatte det ærede Medlem gaa imod selve Loven, fordi den maa antages stadig at ville brede sig over et større Antal Klasser og til et større Antal Borgere, end Sygekasseinstitutionen for Djebliffet gør. Jeg afventer med en vis Spænding, hvorledes den ærede Minister vil stille sig til Forslaget, og jeg haaber, at den ærede Minister vil gaa imod sit eget Parti ved denne Lejlighed. Jeg anser det for rimeligt, at den ærede Minister vil glæde os med den Udtalelse, at han staar paa Regeringens Forslag. Naar hans Parti har frasat dets Kommunernes Stilling til Sagen og dels Brændevinsafgiften, er der ikke andet for end paa bedste Maade at lade Staten afholde Udgifterne, som ikke ere store, og som i alt Fald i Forhold til de Udgifter, som afholdes paa forskellige Maader her i Landet, for os synes fornuftige og forfarlige lige over for en Sag af saa stor Betydning som den, vi for Djebliffet bestæftige os med.

Formanden (Høgsbro): Folkestingsmanden for Københavns 4de Valgfres (Scharling) har Ordet for en kort Bemærkning.

Scharling: Det var med Hensyn til det sidste Punkt, der blev berørt af den sidste ærede Taler og min Statistik, sammenlignet med Kommissionens, at jeg vil gøre opmærksom paa, at vort Grundlag ikke er det samme, idet nemlig de 445,000, som det ærede Medlem omtalte, jo ikke omfattede alle de Klasser, som Lovforslaget omfatter. Der er f. Eks. i Lovforslaget udtrykkelig nævnt ubemidlede Haandværkere, som altsaa maa være selvstændige, og ubemidlede næringsdrivende. De to Klasser ere slet ikke tagne med i Arbejderskommissionens Opgørelse, og endvidere har Kommissionen ikke taget med de forsørgede over 15 Aar, som nu ogsaa efter Lovforslaget kunne blive selvstændige Medlemmer, saa jeg tror, at det Tal, jeg nævnedes, og det, som staar i Kommissionens Betænkning, meget vel kunne forlignes, naar man tager Hensyn til, at det sidste angaar Tallene i 1880, og det, jeg nævnedes, Tallene i 1892.

Jublenrigsministeren (Singerlev):

Det var i Rigsdaagsamlingen 1888—89, at der i det andet Ting blev fremsat Forslag til Lov om anerkendte Sygekasser. Forud var der gaaet en Betænkning fra en Kommission, der havde været nedsat i flere Aar. Der kunde maaske dog være Grund til i alt Fald i Hovedtrækkene, saa kort jeg kan, at minde om Stillingen den Gang. Spørgsmaalet var selvfølgelig den Gang, hvilken Vej man skulde gaa, om man skulde gaa den Vej, som man er gaaet i nogle Lande, f. Eks. England, hvor man stadig hævder Individualismen og Ansvaret, nemlig at støtte Sygekassernes Regnskabsvæsen, ved at give dem frit Regnskab, Stempelbegunstigelser og paa lignende Maade, eller om man skulde gaa den Vej, som man er gaaet nogle Steder, sikre sig, at hele den ubemidlede Befolkning kommer ind i Sygekassen — altsaa med andre Ord: Folk skulle være sygekasseforfædre, og Bidragene skulle være ordnede ad Lovgivningsvej. Vi gik vor egen Vej, idet man søgte ved Lovgivning at gribe ind i og omordne de bestaaende Forhold, og det gjorde man, fordi Sygekasseudviklingen ogsaa var ret frodig om end ret forskellig: meget velflyktet i København, ret heldig i Købstæderne og i god Fremgang paa Landet; saaledes omtrent kunne vi betegne det, og Sygekassernes Tal var ret